

ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES
DE L'ESCOLA SUPERIOR D'AGRICULTURA

ELS AVENTATGES
DE LA INTERVENCIÓ TÈCNICA
A L'AGRICULTURA

PER

CARLES PI SUÑER

DIRECTOR DE L'ESCOLA SUPERIOR D'AGRICULTURA
DE LA MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

BARCELONA - 1922

ELS AVENTATGES
DE LA INTERVENCIÓ TÈCNICA
A L'AGRICULTURA

R. 8848

L'Associació d'antics alumnes
de l'Escola Superior d'Agricul-
tura, té el seu hostatge
a la mateixa Escola
Urgell, 187
Barcelona

EDITORIAL CATALANA, S. A. Mallorca, 257-259, Tel. 58 G. - Barcelona

L'Associació d'Antics Alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona, en iniciar l'obra que emprèn ha volgut que la seva primera manifestació pública fos explicar als agricultors el seu objectiu. Per a fer-ho ningú més indicat que el Director de l'Escola on hem estudiat el coneixements que avui ens lliguen. Demanat que li fou el present treball, amablement accedí a ajudar-nos en la nostra tasca. En deixar-li en ell la paraula per a exposar als agricultors catalans els afanys que ens mouen, sols hem de recalcar el vivíssim desig de posar en el compliment de la missió que ens senyala, la més decidida voluntat.

L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES
DE L'ESCOLA SUPERIOR D'AGRICULTURA

Barcelona, agost de 1922.

Els avantatges de la intervenció tècnica a l'agricultura

L'OBRA DE L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES

L'Associació d'Antics alumnes de l'Escola Superior d'Agricultura s'ha fundat amb l'objecte de cooperar a la finalitat de l'Escola de què procedeix, la qual no és altra que el millorament de la nostra Agricultura. La Escola no fou creada amb el fi limitat de donar un títol a uns quants alumnes, ni aquests s'han agrupat amb un únic caràcter professional; una i altres voldrien contribuir a un resultat molt més ampli, a la renovació i avenç global de l'Agricultura catalana, que reporti un humà benestar als seus conreadors.

L'Escola fou creada per a formar gent amb capacitat de coneixements per tal de poder satisfer les necessitats de la pràctica agrícola, que degut a l'evolució del món, són cada dia de major dificultat. Aquests tècnics de preparació completa i moderna, tenen que influir de manera indubtable en el conjunt de l'Agricultura, ja que cada un d'ells serà un exemple pels agricultors del mateix lloc on visqui i posi en pràctica els seus coneixements, amb ço que es conseguirà que aquests vagin transfonent-se a la totalitat de la població rural. En resum,

es vol que l'Escola demés de la seva acció directa en tingui altra d'indirecta, de més gran amplitud i en la que radica la seva major transcendència : ensenyar a uns per a que ells un cop preparats, ensenyin a son torn, amb l'exemple de la pràctica a tots els altres.

Aquest programa es va complint. L'Escola segueix la seva missió, preparant els alumnes que d'ella en surten amb la cura vigilant que li és característica. El nombre d'Enginyers i de Tècnics agrícoles llicenciats, comença a ésser respectable. Però és natural que una obra de tanta volada ha de fer-se amb certa lentitud. L'Associació d'Antics Alumnes, darrerament creada, pot i vol contribuir a que la beneficosa renovació de la nostra agricultura es faci més ordenadament i amb major rapidesa.

L'Associació, que en representació dels seus components, està ja en situació d'oferir els seus serveis tècnics als agricultors catalans, voldria ordenar i coordinar les demandes de personal fetes per particulars, sindicats o industrials, amb ço que creu satisfer una verda-dera necessitat. La generalització dels tècnics al camp, obligada novetat moderna, pot sorprendre a alguns, però despullant-se de l'esperit rutinari es veu tot seguit que té que imposar-se ben de pressa.

ELS PROPIETARIS AGRICULTORS

Bon nombre d'alumnes de l'Escola, i per tant valiosos elements de l'Associació, provenen de famílies amb propietat agrícola, i el seu objecte en seguir els estudis empresos, ha estat dedicar la seva activitat i intel·ligència a l'explotació pròpia. En ells l'acoplament del

tècnic a l'objecte de treball, s'ha fet d'una manera natural i directa ; res té que fer-hi per tant l'Associació en aquest cas, si no és senyalar, subratllant-lo, el bon exemple d'aquests propietaris intelligents que no han volgut fer dels seus fills uns desplaçats, recarregant-los de coneixements per a ells inútils, sinó que els han fet aprendre aquells que els permetran treure un major rendiment de les seves terres.

Però no tots els propietaris pensen en preparar útilment els fills que han de succeir-los en la direcció i administració de les seves propietats ; altres no tenen fills o no els tenen en condicions de seguir els estudis agrícoles ; altres viuen en la ciutat, i en ella han format la família i creat una situació que els faria difícil el retorn al camp. Per tots aquests propietaris i en particular per als darrers, representa el concurs dels tècnics la millor i potser avui dia la única solució.

Es en efecte, l'absentisme, tant des del punt d'obrir comú com del particular, un mal profund, però, la vida moderna amb les seves concentracions urbanes, el fan molt sovint inevitable. La seva solució estriba en la direcció tècnica de les propietats, que reporta un doble avantatge social i particular, ja que evita l'estancament i de vegades endarreriment que és conseqüència de la manca de iniciativa i de la poca intensitat de treball quan l'interessat és absent, i assegura al propietari els màxims beneficis.

Demés de l'explotació directa a compte del propietari, del qual n'és el tècnic un representant, pot també aquest oferir la solució de l'arrendament de terres. Extensions considerables, deficièntment conreades o ermes en absolut, de rendiments pràcticament nuls, ofertes en condicions acceptables a tècnics emprenedors podrien

servir en aquests com un mitjà per a desenrotllar en una empresa la seva activitat i afany de treball, i representarien per als propietaris uns beneficis immediats i la valorització de terres improductives. El tècnic com arrendatari pot per lo tant prestar bons serveis a la propietat agrícola, sobre tot a la no posada en valor encara, però just és que en natural correspondència, i tenint en compte les bases amb què la qüestió ve posada, que els propietaris donessin als joves d'empresa i serietat un marge de crèdit i confiança, que els permetés aplicar a l'obra beneficiosa per tots la seva activitat i coneixements.

En els casos d'arrendament usual de finques ja en plena explotació és evident que una persona entesa pot treure'n un major partit. N'és prova els fills d'arrendataris i grans masovers, que volent reunir els fonaments de la teoria a la tradició pràctica segueixen els estudis a l'Escola. Per altra part en el règim de aparceria, fora també convenient que els administradors, els que s'entenguessin amb els masovers, fossin persones ben preparades per a orientar degudament l'explotació agrícola. En resum, en totes les formes de contracte agrari usades en la nostra terra, són evidents els grossos aventatges de l'intervenció tècnica.

Demés, la majoria de les raons que més endavant s'exposen en tractar dels Sindicats, poden també aplicar-se al cas de una finca de propietat particular, amb els aventatges per a aquesta, que poden donar a una direcció experta la concentració en una sola mà del capital i la iniciativa.

ELS SINDICATS AGRÍCOLES

Son ja nombrosos avui a Catalunya els Sindicats agrícoles i les associacions de caràcter netament agrari, i d'ells els més actius i els més forts, els que millor han sapigut enfocar l'assumpte general de l'agricultura, s'han constituït a base de l'industrialització dels fruits i de transformació de so-productes de l'elaboració, formant un grup ben remarcable. La quantitat dels mateixos i l'importància que la majoria d'ells han pres, fa que constitueixin en l'actualitat el problema més interessant de la nostra agricultura, i al qual se li deu prestar l'atenció deguda per estar d'acord amb una encertada orientació agrària. Amb una agricultura de característiques socials com les nostres, amb la terra parcel·lada i la riquesa força repartida, amb un cert grau d'avenç tècnic i amb importants productes d'elaboració, com el ví, l'oli, etc., l'associació representa una immillorable solució. El Sindicat evita els inconvenients de la fragmentació rural excessiva en ço que es refereix a l'augment de la producció, i la seva industrialització i comerç, guardant-ne els avantatges de caràcter social. Tot ço que és faci en prò de l'associació agrària deu ésser resoltament encoratjat.

Però aquest escalf cordial donat als Sindicats ha de venir acompanyat d'una serena reflexió, que n'intensifiqui els avantatges i els salvi dels inevitables esculls. Gairebé tots s'han creat i crescut d'una manera expontània, molts d'ells més per l'iniciativa personal

que per necessitat colectiva. I enc que la majoria és desenrotllen normalment i es troben en estat florent, és nota en l'actualitat en el seu conjunt com un estat de dubte que cal destruir, analitzant-ne les causes. Darrerament un home tan intelligent en la matèria com el Cap del Servei d'Acció Social Agrària de la Mancomunitat de Catalunya, don Josep M.ª Rendé, s'ha ocupat de la qüestió en un interessant fullet, analitzant els elements components dels Sindicats. Però hi ha un caire de la mateixa sobre el qual és necessari insistir, exposant-lo amb tota claretat.

Com queda indicat, la creació i sosteniment de la majoria dels Sindicats és deu a un esforç personal. Gairebé sempre tot el pes de l'Associació el porta un sol home, que ha d'aguantar la càrrega feixuga de la direcció i de la responsabilitat. Per això no és estrany que per molt abnegat que sigui arribi un moment que aquest treball — ben sovint gens agraït — el cansi. Llavors el Sindicat, que ja sol estar mancat d'homes aptes, entusiastes i coneixedors del terreny que trepitgen, troba amb més intensitat la falta d'ell, i passa per consegüent per una crisi. Altres cops si el capdevanter persisteix en la seva tasca, són en canvi els seus consocis els que es cansen d'ell. N'hi ha prou amb un ferment de malvoler perquè la desconfiança s'estengui. Una velada insinuació si és fa persistent, basta per minar una obra llarga i ben intencionada. Uns cops l'acusació de mòbils d'influència personal, i altres de profit propi, porten a abandonar la tasca empresa precisament en aquells més necessaris al Sindicat.

Però si això per sort no existeix cal pensar també en el fet general de que tots els directors d'un Sindicat

són gent que en gran o petita escala han d'atendre les seves coses particulars i que aqueixes queden desateses, així que dediquen energies i treball al Sindicat, fins a arribar al punt de que com més creix l'entitat més han de dedicar-se-hi, i per lo tant més a faltar ho troben els afers particulars. Aixís les coses la situació de la collectivitat queda agreujada pel fet normal i molt humà de que en donar-se compte del retràs que sofreix a casa seva, el soci retorna, en perjudici de l'entitat a les seves coses pròpies, i hi retorna precisament en el mateix instant en que el Sindicat més esforços necessita per raó de la seva expansió.

Quin és el millor remei en aquests entrebancs? Indubtablement el fer que porti el pes del treball del Sindicat una persona agena a les lluites personalistes del poble, i sense interessos propis que quedin desatesos, i que aquesta sigui una persona tècnica i retribuïda. Amb això és va a l'entranya viva dels defectes de funcionament dels Sindicats. Voler que la feina, verament important que donen, sigui feta sense retribució per un soci que hi sacrifiqui el seu temps, és demés d'una injusta immoralitat fonamental, un terrible disbarat econòmic. D'ella n'és filla la desconfiança de que parlàvem suara, deguda a voler trovar una compensació amagada al sacrifici vist. Per altra part, el treball fet per afició, sobre tot en els períodes de desencoratjament, mai no pot tenir la responsabilitat del treball retribuït. Fàcil fora demostrar amb exemples i no de fora, sinó de pobles catalans, els aventatges econòmics que reporta al Sindicat el tenir una persona ben preparada que aconselli a la seva directiva, en les qüestions tècniques, resolgui les dificultats que és presentin i s'encarregui del treball.

Amb la intervenció tècnica queda resolta per tant la més fonda de les causes de crisi que poden tenir els Sindicats agrícoles. La desorientació d'alguns d'ells, el fracàs dels pocs que van malament, l'estancament precari dels que sols fan la viu-viu, és degut gairebé sempre als motius exposats i a la manca de direcció per gent especialitzada. És clar que hi influeixen també les commocions i crisis generals, els moments difícils com l'actual que originen perturbacions econòmiques arreu del món i que per dissort se fan sentir també en la nostra terra; però precisament els Sindicats per la seva constitució i per l'ample base en que s'afermen poden salvar més fàcilment aquests períodes de crisis, sempre que la seva direcció estigui en una mà amb prou autoritat per a no dependre de les discussions de poble i amb prou coneixements per a donar i fer prevaldre l'orientació més convenient.

LA TASCA DELS TÈCNICS ALS SINDICATS

En el paràgraf anterior s'han mostrat els avantatges que reporten als Sindicats l'estar regits per una persona estranya als particularismes locals. Però cal insistir en que si aquesta persona és un tècnic la seva eficàcia és fa considerablement major. En efecte, quan comença un Sindicat a desenrotllar-se, augmenten ràpidament les complicacions i és fa més difícil el regir-lo. La feina no sols és fa major, sinó més vària, i menys a l'alcanç de les persones sense una preparació especialitzada. Fàcil és doncs, de veure la conveniència

per la Junta que dirigeix el Sindicat, de tenir al seu costat una persona preparada que pugui estudiar degudament i resoldre amb encert les qüestions complexes que la realitat planteja.

D'aquestes, una de les més importants i que s'ha fet sentir fortament en molts dels nostres Sindicats, és la que és refereix a la comptabilitat. Per la multiplicitat dels seus elements, els comptes de les Associacions, tenen sempre una major complicació que els d'un particular. Una comptabilitat ben portada, completa, però sempre clara, és la més ferma garantia de bona administració, i per tant d'èxit; uns comptes encara que ben intencionats, fragmentaris, confosos i obscurs, palesen el desordre, causa de la majoria dels fracassos. Tant és així que nombrosos dels nostres Sindicats han tingut de recórrer als serveis de persones agenes a ells que els fessin de comptables, essent-ne evidentment els més indicats els tècnics que demés de de les teories fonamentals de la comptabilitat i les regles generals, n'han estudiat les aplicacions agrícoles.

Però el treball d'un tècnic en un Sindicat no deu circumscriure's a la feina purament administrativa encara que es trobi per sos coneixements en les millors condicions que cap altre per a fer-la amb profit. En el camp agrícola la seva missió és ben gran, susceptible de transformar per complet la marxa dels Sindicats de vida precària i enfortir la prosperitat dels ben orientats.

En els Sindicats purament agrícoles, en comarques de terra campà o de conreus variats la tasca del tècnic és la menys definida, precisament perquè la multiplicitat de coneixements requerida, la fa més necessària. Entre altres punts també importants, pot resoldre la

determinació dels conreus més aventajosos, no sols per les qualitats de la terra i del clima, sinó també per les facilitats de sortida i bona venda; establir les rotacions de major rendiment; aplicar les eines modernes de treball, introduint la maquinària adequada que permeti abaratir la producció; utilitzar racionalment els adobs, completant l'acció dels fems, mai produïts en prou quantitat, amb els adobs químics integrats per elements necessaris a la vida de les plantes, insuficientment continguts a la terra; seleccionar les llavors i introduir després de prèvies experiències les varietats noves, la qual aclimatació sigui fàcil i profitosa.

En moltes comarques catalanes, la ramaderia forma un sol cos, amb l'agricultura; en elles el tècnic treballarà en fer més íntima aquesta relació, donant a les explotacions l'orientació agrícola-ramadera, que n'asseguri els màxims rendiments. Referent al bestiar podrà influir en l'adobció del tipus racial més apropiat a la comarca, en el millorament continu de les races, en l'alimentació i formació de racions; en els problemes generals de la higiene, i en els projectes de construccions rurals. En general intensificarà i millorarà la producció ramadera en aquelles comarques que ja posseeixin aquesta riquesa, i l'introduirà en aquelles altres on sigui susceptible d'un aventajós desenrotllament.

En comarques de vinya i olivera el treball del tècnic en els Sindicats — generalment Cellers o Molins cooperatius — pren la major importància en la fabricació del vi i de l'oli. No obstant, la seva acció en el camp no manca d'interès, sobretot en la renovació de plantacions, en les podes i treballades, tractaments de les malalties i organització de la verema en la vinya.

Aquests cultius són cada volta més delicats i exigeixen per tant major cura per a portar a bé profitoses collites.

Un sector de sindicats de pervindre, serà el de propietaris d'arbres fruiters. En ells l'acció del tècnic que és gairebé indispensable pot tenir nombroses utilitats : dirigir el planter en comú, base dels èxits o dels fracassos, per a servir les necessitats dels associats ; dirigir i regular les plantacions, limitant l'extensió de les diferents menes o solles, per tal d'evitar que la collita de tota la fruita vingui simultània, sinó procurant un escalonament que n'asseguri la sortida i la valoritzi ; aconsellar les normes generals de conreu, plantació, adobs, empelts, tractaments de malalties i elecció de peus per cada terra i mena ; estudiar i aclimatar varietats noves, i posar en valor les produïdes espontàniament a la comarca, millorant-les. A més s'encarregaria de la part importantíssima en aquests Sindicats, del comerç i venda de la fruita.

Com a complement en aquesta tasca directa, el tècnic en el Sindicat en pot emprendre una altra de molt elevada i de gran transcendència, la de la difusió de la cultura en general i en particular de la agrícola ja en forma de lliçons als petits o als agricultors fets, ja com a curssets d'ensenyament agrícola als mesos d'hivern, quan el treball minva, ja en cicles de conferències sobre temes d'aplicació d'interès immediat. Els Sindicats, amants d'eleva el nivell cultural dels seus associats, denen tenir en compte aquest nou servei que poden prestar els tècnics ; la influència dels quals, moral i material, és fàcil de comprendre.

Exposats els grossos aventatges que reporta als Sindicats l'intervenció d'una persona especialment preparada, sempre demostrades per l'experiència, queda

el problema de que algun d'ells no tingui o no és cregui tenir prou capacitat per a sostenir tot sol un tècnic, en el qual cas pot ajuntar-se per aquest objecte amb un altre del mateix poble o veí comarcal. Precisament una de les tasques de l'«Associació d'Antics alumnes» és coordinar les demandes de tècnics, fetes per Sindicats i per particulars, per tal de que puguin instal·lar-se en una comarca, encara que sigui servint a varies entitats i no exclusivament a una sola.

LES INDÚSTRIES AGRÍCOLES

La majoria dels Sindicats de la nostra terra i sobre tot dels que tenen la vida més pròspera i assegurada, pertanyen al grup de les indústries agrícoles, són associacions per a l'elaboració en comú del ví, de l'oli, i d'altres productes directament derivats de l'agricultura. Constitueixen el sector en que més clarament és mostra l'utilitat de l'associació, per a substituir la fabricació aïllada, sempre imperfecta i costosa. I és també el cas en que més s'evidència la necessitat dels tècnics, com ho prova el nombre d'ells que ja en l'actualitat treballen en els Cellers Cooperatius, en el temps de fer el vi.

Representen avui els Cellers Cooperatius l'avantguardia i la conquesta més ferma del nostre moviment sindical-agrari. El seu nombre, l'importància que molts han pres, la coordinació de la seva força en federacions comarcals, en els indrets de major intensitat i densitat, en fà, no ja un assaig esperançador, sinó quelcom definitiu. I en un bon nombre d'ells són pre-

cisament els antics alumnes de l'Escola que dirigeixen la vinificació amb plena satisfacció dels Sindicats. Perquè si la fabricació del vi en comú té positius i grans aventatges, és també innegable que el tractar-se un més gran volum, exigeix una major cura i perfecció tècnica, per a que assegurí la qualitat i la conservació.

Així s'han donat força casos en què vins elaborats en un Sindicat per una persona preparada especialment per a fer-ho, són preferits als altres del mateix lloc i alcancen un sobrepreu per la seva qualitat superior; i també els d'anyades en que els vins de cases particulars s'han avariat, els del Celler cooperatiu, elaborats baix la direcció tècnica, s'han conservat perfectament malgrat la seva quantitat considerablement major.

Donat el primer pas, és de desitjar que aquest costum s'estengui i és faci més complet, és a dir, que el tècnic encarregat de la vinificació no exerceixi una tasca temporera, un any en un lloc i el següent en un altre, sinó que estigui adscrit fixament en un Sindicat. Per això, si la feina no ho exigeix, no és precís que permaneixi fixo tot l'any a la població, puix que visites regularment disposades poden assegurar la continuïtat de la seva missió. Aquesta continuïtat donarà indubtablement un fecund resultat, ja que assegurarà per apropiades normes de conreu, — com hem esmentat en el capítol anterior — la qualitat i abundància de la cullita, i podrà anar millorant el tipus del vi elaborat d'acord amb les característiques dels raïms i del mercat per tal d'obtenir en la venda el màxim benefici.

Consideracions semblants podrien fer-se per a les Facines cooperatives que aprofiten els subproductes

de la vinificació i el qual procés transformatiu és encara més essencialment tècnic ; i també per als molins d'oli, d'elaboració aparentment senzilla, però molt susceptible en el seu conjunt de remuneradors milloraments.

Una de les branques en la que l'intervenció tècnica és més indispensable és la dels Sindicats ramaders que exploten la llet o les indústries d'ella derivades. La lleteria, tant si és tracta de la venda de la llet natural, com de la seva transformació en mantega, formatge o altres derivats, presenta sempre prou complicació per a necessitar el treball d'una persona especialment preparada que curi del control i conservació de la llet, l'utilització de ferments, la regulació de temperatures i humitats, i tantes altres qüestions complexes que en aquestes indústries delicades és presenten en tot moment, i no com a detalls, sinó com a punts sempre essencials, de tots els quals en depèn igualment l'èxit de la fabricació.

L'acció dels tècnics en les indústries agrícoles no deu circumscriure's a portar-les un cop organitzades, sinó que ha de planejar-les des del seu començament, essent ells, i no les cases venedores, naturalment sempre convençudes de les qualitats del seu sistema i màquines, els que projectin les instal·lacions, amb ço que s'evitarien orientacions i disposicions equivocades, ben difícils de corretgir més endavant.

Les indústries agrícoles tenen demés dels Sindicats l'ample camp que els hi ofereixen els propietaris i els capitals de que poden disposar. Ultra la fabricació de vi, d'oli, de mantegues i formatges, moltes altres poden donar bon resultat en la nostra terra, com són : Fabricació de conserves vegetals, secatge de fruites i

verdures, indústries de la carn, fabricació de llet condensada, farineres, etc. En totes elles l'acció dels tècnics ajudant a la dels Sindicats, propietaris o capitalistes pot contribuir eficaçment a encarrilar la nostra agricultura, per un camí necessari i plenament profitós : l'industrialització.

EL COMERÇ AGRÍCOLA

Sense vanitat endormidora però tampoc sense pessimisme desencoratjador, podem dir que l'agricultura catalana és trova a un nivell remarcable. És clar, que en la tasca agrícola-ramadera, propiament dita, queda encara molt a fer. Però és poden emprendre i amb fortes possibilitats de guany, nous camins que n'arrenquin. L'un l'hem mostrat ja : industrialitzar l'agricultura, intensificant la vella tradició de transformar els seus productes primers. L'altre és el desenrotllament i perfeccionament del comerç agrícola, que dongui als fruits de la terra, la valor deguda.

Es prou donar una ullada a la nostra agricultura, per a comprendre-ho així. No és formada per un conreu predominant, com a la Castella cerealista, ni d'aplicació immediata, que faci les complicacions del comerç gairebé innecessàries. És extraordinàriament variada, i la sortida dels seus productes força complexa. En gran part són matèries d'exportació, com el vi i l'oli ; altres com les fruites haurien de ser-ho, per a aconseguir la valor a que deuen arribar. Fins en el consum interior, la gran diversitat de la producció, exigeix un continuat intercanvi. En aquestes condicions un comerç agrícola rudimentari com l'actual for-

çosament ha de donar lloc a una desvalorització dels productes de l'agricultura, i el seu perfeccionament ha de proporcionar un mitjà eficaç per acreïxer-ne els beneficis.

Ve ja essent tradicional la justa queixa dels agricultors de que no poden influir en el preu de venda dels seus productes, fixats d'una manera exclusiva dels compradors, en sa majoria, intermediaris. En són una demostració palesa les arbitràries variacions en el preu del vi, degudes sovint a causes estranyes i sols de manera fragmentària i irregular a la llei de l'oferta i la demanda. Tant en el preu del vi com en el de l'oli, les facilitats o traves de l'exportació tenen repercussions de no molta coherència. Indubtablement, una regulació raonada dels preus, d'acord amb els fets, fora pels agricultors un posiciu aventatge. I els tècnics preocupant-se de l'assumpte, i estudiant-lo, podrien fer molt perquè aquesta irregularitat és corretgís.

Demés, poden influir en la preparació dels productes per tal que lluitin en els mercats en les millors condicions. En els vins contribuint a la formació de tipus comarcals que és segur que s'acreditarien ben depressa, i assolirien un preu més elevat. En els olis, redimint-se del vassallatge dels comerciants estrangers, elaborant les marques fines per a servir directament a l'exportació. I podrien organitzar el comerç avui encara no seriament emprés, de les fruites que pot representar una gran riquesa per la nostra terra.

La ramaderia catalana és en molts aspectes insuficient per a abastir el consum. Per altre part hi han productes d'exportació, com els poltres, els guarrans i la llangonissa. Les importacions i exportacions ramaderes, de gran importància, estan avui regides

per l'empirisme; no se sap a un moment donat on se pot trobar la mercaderia a més baix preu, no s'importa el bestiar més beneficiós per la nostre economia, ni es coneix el país on els nostres productes podrien trobar bona acullida.

En conjunt: Una agricultura variada i rica, un gran mercat consumidor i regulador, com representa la ciutat de Barcelona, altres productes per la seva qualitat fàcilment exportables, fan possible i necessària una bona organització comercial agrària. Ella afavoriria igualment a tots, als grans propietaris i als petits agricultors agrupats en Sindicats, ja que els permetria el transport i venda en comú. Però aquesta organització no és viable sense una nodrida llegió de tècnics que l'enquadrin, perquè aquestes qüestions tan delicades són fàcilment exposades a caigudes desencoratjadores, com ho han mostrat algunes organitzacions de venda que no han prosperat per manca de direcció tècnica.

De sempre, la raça catalana ha sentit el comerç, ço que fa esperar que un cop sorgida la primera iniciativa, s'avançarà ràpidament per aquest camí. Fins avui faltava l'instrument, les persones especialment preparades per a perfeccionar-lo; ara que els tècnics hi són, és precís que tant els propietaris com els Sindicats ho tinguin en compte, per a que el treball purament agrícola, i les indústries que en deriven és complementin amb l'organització de l'intercanvi que en valoritzi els fruits de l'esforç, i que conjuntament trobi en els tècnics uns auxiliars insubstituïbles per a les grans empreses comercials de base agrícola, d'indubtable pervindre, que hauran d'influir favorablement en el progrés del nostre poble.

CONCLUSIÓ

Representa l'agricultura el tradicional treball de l'home. És antiga com l'humanitat mateixa, i en tots els moments de la seva història, per dessota dels canvis aparents, de les vicissituds més diverses, constitueix el fonament de la vida col·lectiva. Sols hi ha un període i ben pròxim en que sembla que deu quedar relegada a una tasca secundària; la segona meitat del segle passat veu un desenrotllament tan vertiginós de l'indústria, que fa creure en la seva futura preponderància exclusiva. L'èxode dels camps s'intensifica, les ciutats creixen exageradament, les fàbriques multipliquen el seu nombre, l'humanitat obcecada sembla abandonar la terra.

Més, passada la primera febre, les falses generalitzacions cauen en el buit. Els pensadors serens veuen l'enganyosa falàcia de l'orientació unilateral del treball dels homes. Encara que per dissort i enganyats pel miratge mentider de la ciutat, masses joves del camp en deserten, veus raonades s'eleven per a demostrar l'immens perill de la despoblació rural. Culmina la conveniència del retorn a l'agricultura en l'actual període de post-guerra, en que és veu lo important que és per les economies nacionals el tenir una producció agrícola potent. I en mostra l'imprescindible necessitat, la terrible, la trista i dolorosa lliçó de la fam russa, la tragèdia afrosa de la manca del pà, base insubstituïble de la vida.

Però si l'agricultura resta relligada a l'humanitat per a no separar-se'n mai, en canvi és natural que evolucioni paral·lelament a ella. De l'engranatge complicat de la civilització moderna, l'activitat agrícola no po-

dia ésser-ne exclosa, i deu adaptar-s'hi plenament i de grat si no vol vegetar en una migrada situació sense profit. Perquè si és cert que l'agricultura en conjunt no pot decaure, ho és també, que per als agricultors rutinaris, pot devenir una activitat ruïnosa. Per treure de la terra, els justos beneficis del treball esmerçat, en conrear-la, és forçós enmotllar-se al corrent del temps.

L'agricultura, d'art primitiu, de pràctica senzilla, s'ha convertit en ciència molt complexa, per la gran multiplicitat de factors que hi intervenen. Necessita, obligadament, l'intervenció tècnica, ja generalitzada arreu del món civilitzat, per ésser remuneradora. Per a contribuir preponderantment en aquesta obra en la nostra terra, els antics alumnes de l'Escola reunits en associació després de fer detingut examen de consciència, de recapacitar fredament si en volum i en qualitat estarien capacitats a fer-ho, ofereixen avui d'una manera franca i decidida el seu concurs. No és dubtós que els seus serveis, oferts a l'hora amb l'entusiasme de la joventut, i amb la serietat d'una ferma preparació, seran un factor decisiu en el millorament de l'agricultura catalana, per tal que devingui una font major de riquesa i la base més sòlida de la vida nacional.

Desitgem tots que els nostres agricultors els acullin amb la benèvola i activa simpatia, a que la seva voluntat és mereixedora!

RF. 6-45